

מס' 1007 אג' כ"ג

א"ן 137 / 1

עתון החטיבה
גבעת ה"ם

עוֹמוֹת

את של קלם כלבנה!
וכמוה:

שלי, שלי!

את

כאלת - בר,

שברות

דואה בקר--

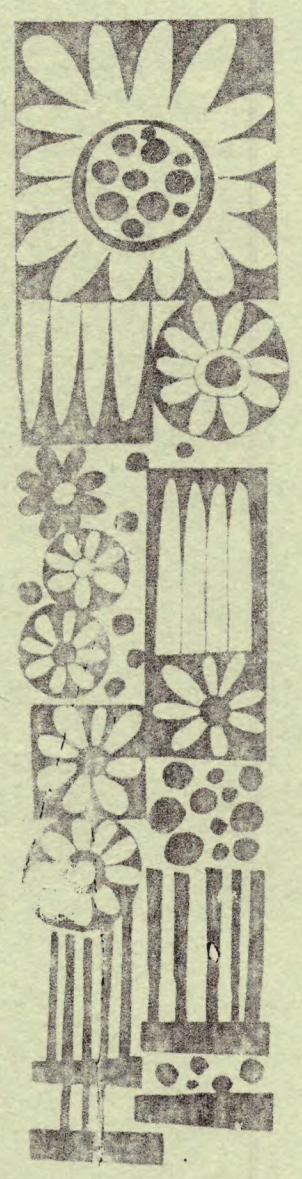
נתיריה חלילים

חפת-צואר,

ילדתי,

את פרחי תפוח!

ע. הלל

12.11.65
י' זכאלו תשכ"ז

מעט לעל

1/137.ON -

בעוד ה"שרופים" למיניהם אוכלים את עצמם בכל-פה (או מבסו-
טים עד-הגב) מהתוצאות הטריות של הבחירות לכנסת, אנו מביאים
כאן דיון בשולחן מחומש על הבחירות מנקודת מבטנו הצעירה. כיצד
נראה לנו ה"בלגן" הזה? האם יש מקום להשתתפותנו בו, ובאיזה -
אופן? ובכלל, בהזדמנות חגיגית זו, איך אנחנו מסתכלים על אותה
חיה ששמה פוליטיקה? על-כך מנסים להשיב החמשה, ז'אנר המדליקים
מנסים את המדען המזנון, ראיתו של מרילין מבוגר, מחנך שלילי של מרילין
בדחיפתה האחרונה.

הדים רחוקים מהרפתקאות החופש הגדול (העלון היה צריך לצאת
לפני חדשים) תקראו בספור על הטיוול של חבר'ה מי"א, שהבאנו -
אותו למרות האחר, מפני העניין שבנסיון זה.

על התעוררות פיוטית נמרצת בקרבנו מצביעים השיר והרשימה
המופיעים מתחת ללא-כותרת, לאחר תקופה ארוכה של בצורת קשה,
ניתוח מעמיק של היצירות שלפנינו יוכל להצביע עד מהרה על כמה
מוטיבים דומיננטיים בניהיליזם הנוגה של המאה העשרים, ושנות
העשרה בפרט. ברכת יישר כח ועידוד למשוררות הצעירות (אם כי -
עדיין בעילום שם). בקול תרועה רבתי הננו מכריזים בזה על חי-
דושו של הפופולארי במדורי העתון (לא רק שלנו) הלא הוא מדור-
הספורט. אנו תקווה, כי המדור המחודש יתפוש את מקומו הראוי לו
בלבם של שוחרי עלונינו. כל בחור וטוב מוזמן בזה חגיגית לתרום
מעומק מחשבתו וכשרונות-הנתות המזהירים שלו להעלאת קרנה של -
פרשנות הספורט ב"עלומים".
קראו - ותהנו (השתדלו, על-כל פנים).

ועדת עלומים

הבחינות

ואנתנו

בזמן האחרון יכולת לראות בשכבת-נעורים דבר נדיר: החברה עומדים בהפסקות ומתווכחים, ולמרבה הפלא - דווקא לא על הנושא המעניין "מדוע לא נישארו לכתה י' מנדרינות? (נושא לסימפוזיון בעלון הבא) אלא - הפלא ופלא - מפלגות (פתאום יכולת לשמוע את השם "רפי" בלי שיהיה קשור ב"תפסיק לבלבל את המוח") מערכים, שאלות מצפוניות ("אין לי חשק לצאת לחוגי-בית") ועוד כהנה וכנהנה, וויכוחים סוערים ממש, בשאלות, שאם גם נניח שאינן עומדות ברומן של עולם, הרי הן לפחות עומדות ברומה של מדינת-ישראל.

אספנו, איפוא, חמשה חבר'ה, ובקשנו לשמוע מהם - מה לנו; ילדים רכים שאפילו להצביע עדיין אסור להם, ולכל הרעש הזה? (הדיון נערך לפני יום-הבחירות).

זקורי-זית - אימור ישראל השנייה

שאלה ראשונה שאלנו: האם לדעתך צריכים אנו להשתתף בתעמולת הבחירות, ואם כן, באיזה אופן?

אורי א (י"א) אני חושב שאנו לא צריכים להשתתף בתעמולת הבחירות. באופן כללי לילד ממוצע בגילנו אין עדיין דעה מגובשת מספיק בכדי שיהיה אפשר לדרוש ממנו לעסוק בפוליטיקה באופן פעיל.

עירית (י"ב) - באופן אקטיבי אין אנו יכולים להשתתף בתעמולת הבחירות, מפאת - גילנו ומכיוון שאנו חסרים עדיין דעה פוליטית מגובשת שנוכל לה-ציגה ברבים. אולם לפעולה פסיבית יש בהחלט מקום וחשיבות, כגון: השתתפות באסיפות המפלגות, חוגי-בית ועוד. דבר זה יכול לעזור, ללמד, ולעורר עניין בחברה.

יהודה (י"ג) - צריכים להשתתף באסיפות מפני שזה נותן רקע ויסוד כדי לדעת על מה נאבקים בבחירות, ומה הם רעיונותיה הכלליים של המפלגה. גם-ביום הבחירות צריך להשתתף מפני שיטנו מחסור בבוגרים לעבודות-שכניות.

דורון (י"ד) - בתור בני-משק המקבלים חינוך מסוים, והעתידים להצביע בעוד 4 שנים, אנחנו צריכים להשתתף בתעמולת הבחירות, אך רק בצורה פאסי-בית.

יגאל (י"ה) - להשתתפות בחוגי-בית אין טעם מפני שאנו במילא לא יכולים לתרום משהו. לביקורי-הבית יש ערך לגבינו בהכרת ישראל השניה. (גבעת-אולגה).

איפה המצב?

השאלה השניה היתה שאלה שעליה נסבו וויכוחים רציניים ממש בין החבר'ה, כעיקר בכתה י"ב. שאלנו: האם לדעתך ההשתתפות בתעמולת הבחירות צריכה להיות חובה - או רשות?

אורי א' - יש זכות למחנכים או מדריכים לדרוש מאתנו להשתתף בצורה פאסיבית בתעמולת הבחירות. כחלק מפעולה או תוכנית הלימודים.

הם ישתתפו בפעולות כגון: חוגי-בית, אספות וכו'. מי שאינו רואה - בזאת חובה, ישנה זכות למתנכים, למדריך ולחבר'ה מהכיתה לדרוש ממנו השתתפות, גם אם אין הדבר נוח וחסרים תנאים לבזבז קצת כסף.

יהודה - ההשתתפות צריכה להיות חובה כיתתית. מפני שכל אחד צריך לדעת היכן - הוא נמצא, באיזה תנאים ומה מקיף אותו.

דורון - ההשתתפות בתעמולת הבחירות אינה יכולה להיות חובה, למרות שכל בן-מ- שלנו חייב להרגיש חובה מסוימת בקשר לכך, ומכיוון שהחובה העצמית - אצלנו אינה כה בולטת, היה רצוי גם להייב מידי פעם.

יגאל - ההשתתפות צריכה להיות חובה מצפונית; אך במקרה של חבר'ה שמסתכלים על זה מבחינת הכדאיות (אם ישנם תנאים להוצאת כסף) הרי כדאי שזאת תהיה חובה כיתתית.

אספות; כתק"מ א"א... ד"ר

בקשנו מכל אחד ממשתתפי הדיון להעלות את רשמיו מהפעולות בהן - השתתף, ולנסות להוציא מסקנות מנסיונותיו אלה.

אורי א' - בקשר לאסיפה שהשתתפתי בה, הרי לדעתי אסיפה זאת (ואסיפות דו-מות מסוג זה) נועדה מלכתחילה לאי-מילוי מטרתה. מכיוון שהאנשים שהו-פיעו באולם (אנשים שאני משער שבדרך כלל ניכנסים לאסיפות-בחירות - באולמות סגורים), הינם האינטליגנציה המבוססת בדעתה הפוליטית, ואשר עליה אין כמעט שום אפשרות של השפעה לשינוי ההשקפה הפוליטית.

עירית - הפעולה היחידה בה אנחנו השתתפנו באופן "פעלתני ממש" היתה חלוקת פת-קאות ביום הבחירות להסתדרות. להוציא מהחשבון את חוסר האירגון המוח-לט - אין זה מחובתנו לגשת לאדם ולתת לו פתקא על סף הקלפי שתדמוז לו משהו. כל אדם עם קצת שכל, לא ישנה את דעתו בכניסה לקלפי בגלל חתיכת הנייר הזו. אפשר לכנות פעולה זו כשחוד, משהו לא הוגן ומביש את העוס-קים בה. לכן, אם יש איזה מקום לעזרה

סכנית או פעולה אקטיבית (בגילנו) היה רצוי שלאו דווקא פעולות כאלה תשמשנה דוגמא ומ-קום להשתתפות.

יהודה - השתתפתי רק בפעולה אחת - שליח אופניים. העבודה הזאת היא חיונית מאוד (העברת - שמות המצביעים מהקלפי למטה המערך) דרוש תפקיד כזה.

דורון - בפעולות שהשתתפתי בהן ראיתי כמה חשובה ויפה ההשתתפות של בני-הקיבוצים. ראיתי-את ההבדל בין הנערים שכירי גח"ל לבינינו. מה התועלת שהם מביאים לעומתנו. העובדה ש-אנחנו בני-קיבוץ עושים פעולות (שאלון הסקר בצפון תל-אביב) בהתנדבות ובלי משכורת - עושה רושם טוב על האנשים. זה מראה שיש גם נוער שהולך עם המערך אפילו אם לא נותנים לו תנאים מסוימים.

לדעתי, צריך לשחף את בני-הקיבוצים בתעמולת הבחירות.

יגאל - התעמולה של הבחירות זאת מערכת "השמצות" שכל המפלגות נגררו אליה. לדעתי אין ערך לכך שחבר'ה מהקיבוצים יחלקו פיתקאות לפני הקלפי (זה גם לא חוקי) חלוקת הפיתקאות לא מניחה

בביקורי הבית שהשתתפנו בהם יש ערך לגבינו בזאת שהכרנו את האנשים ואת הלך הרוחות. היתה אצלי אכזבה מסוימת (בביקורי- בית) בקשר לראייה של האנשים את הבחירות. אנשים בחנו את המפלגות בעיקר לפי הצד האנוכי שיוסף להם. (כסף, פרנסה וכדומה) - ואף אחד לא ראה את הצדדים האחרים של מדיניות החוץ והבטחון.

רק את הצד האחד

ולסיום, שאלנו כל אחד שאלה אישית במקצת. מה יחסך לבחירות, ולפוליטיקה בכלל? באיזו מידה אתה עוקב אחר מהלך העניינים ומתמצא בהם? באיזו מידה יש לך דעה פוליטית מוגדרת? נרשה לעצמנו להעיר במאמר מוסגר, שחשובות אלו מצביעות בברור על ליקוי יסודי בחינוך הפוליטי (האינ-סנסיבי למדי) הניתן לנו: הוא מראה רק את צידה האחד של המטבע. הרגשתי היא שהבחירות נוגעות לי - במידה מסוימת, ז"א שהעניין נוגע לי בינתיים רק בשטח הצר המפריד בין שני הזרמים העיקריים המיצגים את ניגוד שני המעמדות. אני עוקב אחר מהלך העניינים ומתמצא בהם במידה מסוימת.

אורי א' -

יש לי דעה פוליטית מוגדרת רק בשעה שהעניינים נוגעים בהבדלים

בין שני הזרמים העיקריים. אך בנוגע להבדלים שבתוך תנועת-הפועלים הקטנים או הגדולים שעליהם עומדות מפלגות הפועלים אינני מתמצא - ואין לי דעה מוגדרת.

עירית -

כל בן קיבוץ (בגיל שלנו) חייב כבר קצת לפקוח עיניו ולראות את הסובב אותו. פעולת הבחירות וכל מהלכה קובעים בסופו של דבר את עתיד המדינה וצביונה - ודבר זה באופן ישיר יקבע את מעמדו של הקיבוץ במנגנון זה. למעשה אנחנו (כח' י') לא השתתפנו אף באופן פאסיבי בתעמולת-הבחירות כך שמי שמתעניין שואב את ידיעותיו מהעיתונים או מסימפוזיונים שנערכו על הנושא בקיבוץ. כך יוצא שאנו שומעים את צידה האחד של תנועת הפועלים (מצטמצם בא"ת בלבד) ועל שאר המפלגות שומעים דברים שקשה לקבוע אם הם נאמרים במטרה להשמיץ או שיש בהם שמץ של אמת.

יהודה -

אני עוקב אחר מהלך הבחירות בעיתונות, ויש לי ביקורת כלפי פרסומות מסוימות של המערך, שאינן שומרות על רמת כתיבה נאותה. אינני חושב שצריך לתת בגיל כזה אפשרות לפעולות שיכנוע שלנו על אחרים ושל אחרים עלינו, מפני שאפשר לתפוס את כל המערכה הזאת-מגודת ראות לא נכונה.

דורון -

הפעם הרגשתי במיוחד כמה נוגע העניין בעיקר לנו. בבחירות אלו-קיימת לפנינו בעיניו של הקיבוץ באם גח"ל תהיה בסיגלטון. אני עוקבת במידת האפשר אחר מהלך העניינים, וכדי לעקוב יותר טוב, אני משתדלת להשתתף בתעמולת הבחירות (בצורה פאסיבית, כמובין) וכך אני -

רואה מטריד את העניין

ולדעת, למי שאין קו מוגדר פחות או יותר, דווקא הוא צריך להש-
תתף בבחירות ולהתעניין יותר, וע"י כך להביא אולי יותר טוב את
הענינים.

יבאל - נוגע לי מאוד (כמו לכל קיבוצניק) הסכנה של עליית גח"ל ביודעי
שהיא מסמנת את היסול הקיבוץ, ע"י חנק כלכלי, וע"י סתימת מקו-
רות ההתרחבות (היסול הנח"ל).

דעתי הפוליטית מוגדרת פחות או יותר, פחות מפני שאני שומע
רק צד אחד, ועל יתר הצדדים רק השמצות.

הבחירות הבאות ייערכו בעוד ארבע שנים (נקווה כך), עד אז
יהיו כבר החבר'ה שחילקו פתקים ורכבו על אופניים בין הקלפיות-
בוחרים עצמאיים. באיזו מידה יוכלו להיות בעלי השקפה פוליטית
עצמאית, לאחר שבילו תקופת-בחירות במשק שנהפך כולו למטה קרבי,
ולאחר שנזרקו לקלחת מבלי לברר מה בדיוק מתבשל בתוכה, זו היא
אחרי הכל השאלה העיקרית העולה מדיון זה.
ו. עלומים.

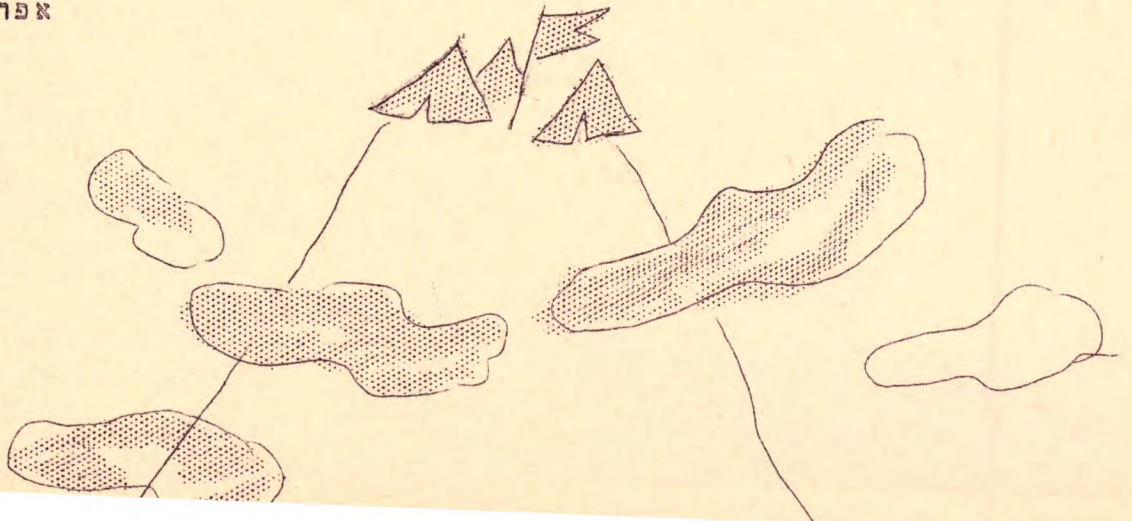
מחנה אל הגאולה

כבכל שנה, יצאנו שוב השנה למחנה אירגון אם כי באיחור לא גדול. מאורע
זה ליכד את חברתנו והיווה חוויה בלתי נשכחת אצל רבים.
האירגון במחנה היה למופת. עם האוכל כרגיל מסתדרים איך שהוא והמוראל
גבוה. לא כבכל שנה ושנה ערכנו את הטיול ביום הראשון. טיול קצר ולעניין.
מקום הפגישה היה ה"מוחרקה", שבו גם נערך המחנה. לעת ערב היה משחק לילה
שהיווה את מסמר המחנה. כרגיל יש כאלה המפחדים פחות וכאלה המפחדים יותר.
כולנו עברנו בהצלחה, חלק טובים יותר וחלק רטובים פחות. אחדים עם מרגרינה
בפנים ואחדים צרודים מצעקות.

כמו בכל מחנה היו לנו נושאים לשיחות מהם הצלחנו לנצל אחד והוא "חב-
רת הילדים בקיבוץ" נאמרו דברים חשובים ושוחחנו הרבה על בעיית השיוויון. -
להחלטות מעשיות לא הגענו.

יש לציין שהמדריכים היו על הגובה ותרמו רבות להצלחת המחנה. בסיכום
יש להודות לכל אלה שעזרו לנו במחנה זה ולשאול אתר על מסירותו והנהגתו,
ובעיקר לבדיחות שלו שהיו מוצלחות במיוחד.

אפרים (ט')

ישיבת וואלז'יק

אל נסתגר בקונכיתנו!

אם יופיע אצלכם תייר או תושב חוץ אחר ויבקש אינפורמציה על ישראל - מסופקני מה יהיה טיב החשובות שיקבל ועל כמה מהשאלות שישראל יקבל גם תשובה. כמה מכם יוכלו לספר לו על קופת חולים - נחיצותה, תפקידיה, שיטת עבודתה - וכו', מה תענו לו כשישאל בריש מתגלגלת על ההבדל בין ההסתדרות שלנו לאיגודים מקצועיים ברחבי העולם; על חלקה של הממשלה בהישגי החרושת והתעשייה בהשוואה לאלה של הסקטור הפרטי; על מידת הצלחת פיזור האוכלוסיה; על ישראל השניה, על המיעוטים, על הישגי החינוך? מה תאמרו לתושב אליכין כשינג'ה אליכם בהפסקת-ה-מחצית בכדורגל וישאל מדוע לא מקיימים ועד עובדים ב"גת" שיהיה קשור למועצת הפועלים האיזורית?

לכן, כשמדובר בחינוך פוליטי איני מתכוון דוקא לכך שבן השיכבה יהיה בקי במניעים העומדים מאחורי מלחמת וייטנאם, בהישגיה של המהפכה הקובנית או במשמ-עותם של חילופי השלטון בנורבגיה (אם כי עוד לפני עשר שנים נושאים מסוג זה היו מתדיינים בלהט אפילו בשיכבה הבינונית!).

קודמים ל"פוליטיקה הגבוהה" עניינים הקובעים בגורל תנועת הפועלים הישרא-לית למרות "אפרירותם", אך ההתענינות בהם תגבר ככל שתעמיקו לחדור לבעיות.

ניתוח של תוצאות הבחירות להסתדרות ולכנסת מורה על העובדה התמוהה שבמ-קומות בהן נמצאת אוכלוסיה מקופחת מבחינת תנאי חיים, שם ניתן היה לצפות - לתמיכת האוכלוסין במפלגות הפועלים כמייצגות את האדם המקופח - שם חדר גח"ל חדירה עמוקה, זכה להישגים ובמקומות מסויימים אף לרוב מוחלט. זה התבטא ביתר תוקף בהצבעה של ה-2 בנובמבר.

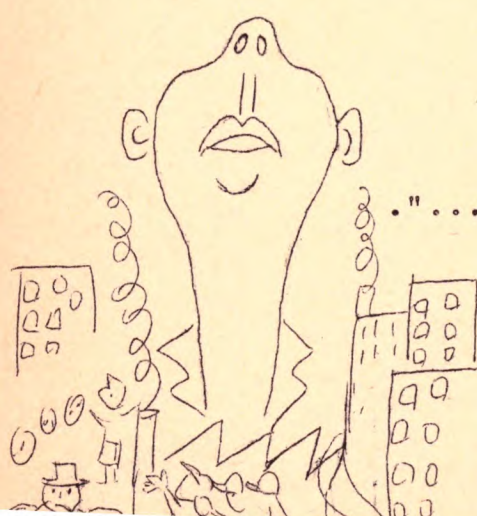
האזרחים לא העניקו למערך את ההישג לו זכה בכנסת, גם במעטפה השניה לר-שויות המקומיות שם - הם היו בקיאים הרבה יותר באופן בו מילאו נציגי המפלגות את תפקידיהם. מכאן השתמע המרחק הגדל בין הנהגות מפלגות הפועלים לבין הפו-עלים אותם הם מייצגים.

בשטף החיים ידענו חברי התנועה הקיבוצית, להתעלות לספירות הגבוהות ביו-תר של בנין מדינה, אך מסתבר שבחיי היום-יום נותקנו מבעיות היסוד של העובד בישראל ויש לנו אך מעט מן המשותף במאבקו לשיפור תנאי חייו וחברתו.

שח לי חבר ותיק, פעיל מאחד המשקים: "מלאתי כל חיי שליחויות בקיבוץ ובגולה. בין הקופת פעי-לות למשניה, הייתי חוזר למשק ולא ניתן לי אף פעם לפעול במחיצת אזרחי המדינה. לכן התגייסתי למערכת הבחירות. אין לך מושג מה נעשה בארץ הזאת...".

יש לי יסוד להניח שלכולנו אין מושג רב מהמתרחש סביבנו. ראוי בן משק להתגאות בהישגי תנועתו - וקיבוצו, באיכותו האישית וכוסר ביצועו, אך אין זה מקנה לו זכות להתנשא מעל סביבתו. חוסר ההת-

ענינות, המעליב ממש, שמגלה בן הקיבוץ לנעשה ב-חברה ששונה ממנו, היהירות הגובלת לעיתים בשחצ-נות המאפיינים "קו" זה תופת ל...

נשען במידה מרובה על תמיכה ציבורית רחבה, על פעילות והשפעה בציבור זה - אין דבר מסוכן יותר מתהליך התנכרות זה.

ב"יסודות הליכוד הרעיוני" שנתקבלו בוועידת הקיבוץ בגבעת-ברנר הוגדרה מחדש, בניסוח בהיר וקולע, זיקתו היסודית, הגורלית, של הקיבוץ אל ציבור הפועלים שמחוצה לו: "הקה"מ הוא עצם מעצמה של תנועת הפועלים העיברית, יחד עם בעלי בריתו בעיר ובמושבה, המאורגנים בהסתדרות הכללית של העובדים העבר-ים". מזיקה זו משתמעת זכות הקיבוץ לדבר בשם תנועת הפועלים, לייצג אותה ולתבוע ממנה הזדהות עם מטרותיו היסודיות ומאבקיו השוטפים. אך תנאי לכך הוא שאותם משפטים המוגדרים ב-"יסודות הליכוד הרעיוני" אמנם ילבשו עור וגידים בחיי יום-יום.

דמכאן לפעילותנו המפלגתית. המושג "עוזב אותי עם מפלגות" רווח במידה כזו שעבר כבר את שלב בדיחות-הדעת. לא ארחיב היריעה על מקומה וחשיבותה של המפלגה. מי שמחשיב את דעתו וסבור שראויה היא להאבק על נצחונה והגשמתה, אל לו להיות צמחוני ביחס למאבקים ציבוריים ומערכות בחירות ואף יהיה "יפה-רוח" שאינו יוצא מפתח ביתו ביום גשם ובוץ שמא ילכלך נעליו.

ובמובן זה המפלגה היא מכשיר הביצוע המכריע.

"בכל צורות האירגון של תנועת הפועלים הבכורה היא למפלגה המשפיעה בכוחה האידיאלי. המפלגה היא המכוונת את האירגון המקצועי, הקאופרטיבי, ההשכלתי ואירגון הנוער, והם משמשים בידה כלים לפעולה (טבנקין)". ועוד - "הקיבוץ הוא יותר ממפלגה לפי שהינו ברית-חיים והגשמה המקיפה את כל חיי האדם, אך מבחינת התפקיד הציבורי - מדיני הוא פחות ממפלגה, שכן הפונקציה הפוליטית-מפלגתית אינה בגדר פעולתו הישירה (גלילי)".

ולבסוף אצטט סוציולוג אמריקני: "מפלגה פוליטית היא אגודה שנתארגנה לשם תמיכה בעיקרון מסויים או במדיניות מסוימת. באין אירגון מפלגתי, אין קביעה מאוחדת של עיקרון, אין התפתחות תקינה של מדיניות, אין פניה סדירה לנוהג החוקתי של בחירות לפרלמנט. אם אין שיטת המפלגות הרי נשארים רק הפוטש, או מהפכה, כאמצעים יחידים להבטחת שינוי בממשל. באין שיטת המפלגות, נוטלת מן הממשל גמישותו והוא נעשה נוקשה, נטול אחריות והופך עניין של שירות." ציבור העובדים שחזה בחלקו של הקיבוץ. במאבקם של הפועלים והתפקידים שמילא בבניין המדינה, יישובה ובטחונה, העניק לקיבוץ יחס של אמון והוא שומר לו אסראי מוסרי רב. בזכות זאת ניתן לנציגי הקיבוץ בהסתדרות ובמדינה מעמד בהנהגתם שהוא הרחק מעבר לכוחו המספרי. אך קרן יקרה זו של אמון ואסראי עשויה להתדלדל ולהתרוקן אם נסתגר בקונכיתנו.

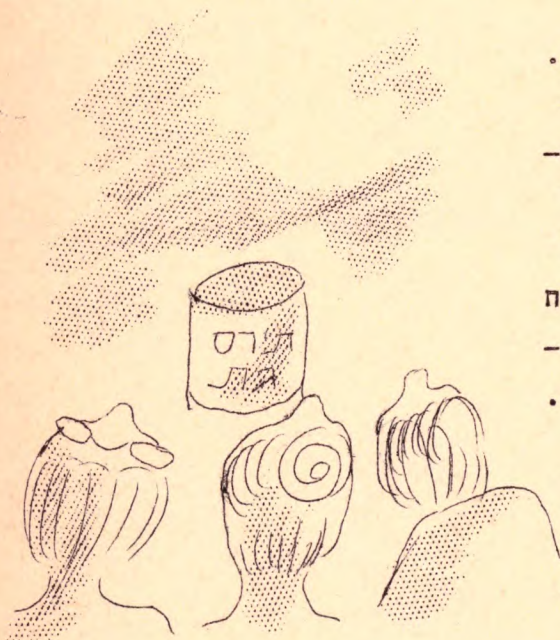
- עשרה יצאנו לדרך.

לאחר ימים מלאי מתח, מרוץ מכתבים "דחופים" ורביצה כללית על יד הטלפון, כבר היה ברור ב-100% שהכל מתבטל ז"א הרעיון הגרנדיוזי והאורגנינלי של מיזוג גלויות - בית אורן-עין-חרוד ו-אנחנו כמובן, יררד לטמיון. זה כמובן לא הגיע לנו, מפלה כזו, ולא אבינו להשלים עם הרעיון הנורא ש-שנשארנו בבית. כל אחד-צריך בדמיונו הפורה את המכונית עם כל הפקלק טסה בכבישי הארץ והמוראל עולה עם הטמפרטורה ועוד ועוד.

להווי ידוע לכולכם (המסכנים שנשארו בבית), שיצאנו ואף חזרנו למרבית ה-פלא - באמת לא מפני שהיה פשוט לא נורמלי איך אומרים את זה בשפה מקצועית - אקבר טיול! אין כל טעם בתיאור מקיף של הנוף - החברה ובכלל, כי אף אחד מאי-תנו היוצאים, אינו בקי בתורת החיבור עד כדי כך, אך כאן צריך לשחרר את הדמיון ואם זה לא עוזר אז... אז מצטערים. לכל מקרה, זה לא קשה לתאר 10 חברה (איזה - חברה) מטיילים בהרי ירושלים - ממלאים את כיסם מפרי הארץ ומחלבה ולא כל-כך יע להם - אפילו די טוב. מבחינת מזון - גבעת חיים הצטיינה באופן מיוחד - ה-ביאה שליש ממה שהיתה הביאו איתם, אך אכלה יותר מכולם. זה כמובן סידור לא רגיל ונא לקחת אותו בחשבון בטיולים לעתיד.

לסיכום, החלטנו שלשתנו מתוך רגש אנושי עמוק לא לספר לכם בדיוק איך זה היה: א' - חלק מה-תקריות הן חומר סודי ואסור לפירסום. ב' - זה עלול לפתח יצרים שליליים אצל כל בן חטיבה - מוסרי. מה נאמר ומה נדבר - נסו בעצמכם וחראו. מבחינה מדעית זוהי תופעה חברתית לא מצוייה - בקרב הנוער הקיבוצי השואף תמיד להיבדלות והת-כנסות בתוך עצמו. יש השעלות שפעולה חברתית זו היא נקודת מוקד למיפנה קרקטוריסטי יסודי אצל הדור הצעיר. לדבר משקיפים אם יהפך מפנה לנחלח הכלל הרי שיכתבו על עץ מאמר די ארוך שייכנס - תחת הכותרת הגדולה בפרק - "התפתחות האנושות".

אנא עיזרו לנו בעניין הנ"ל - ארגנו גם עתם טיולים משותפים עם הצלחה מובטחת, פרטים אפשר לקבל מהוגי הרעיון. נסו והצליחו - אך אל נא תישכחו את עניין המזון, וכאן ראוי לצ-יין - שהחברה אוהבים תירס של גת עד מאוד, אך לא כשהוא תוסס (כמו שהיה אצלנו). שלכם בנאמנות.

בני, עדנה, ומיכל

...התפזרות בזוגות...

היה זה באחד השיעורים החביבים עלינו... (כאילו ישנם שיעורים אותם איננו מחבבים), כאשר נתבשרנו בבשורה המשמחת והמצערת כאחת, כיתה י"ב יוצאת ב-9/10 לעזרה ואילו אנחנו יוצאים (לעזרה) לביתה גוברין, הידועה לשימחה. "מסכה-נים שכמותכם!" התריסו נגדינו היוד בתניקים, "לאן שולחים אתכם", ואנחנו לא כלום, שותקים, ורק בינינו "אל יאוש חברה, עוד יהיה טוב", או "לא נורא", שנה אחת כמו בני מלכים בכיסופים, שנה שניה - פחות טוב". הרי לא יתכן לדרוש מקי-בוץ - המקבל כל שבועיים עזרה ממשק אחר, אשר בלית ברירה מתרגל מדי שבועיים - לפרצופים חדשים, לטיפוסים ולפרחחים חדשים, - שיתן עוד את דעתו עלינו, ובכלל אל העזרות. וכי אנחנו - שמים עינינו על מחנות העבודה המעטים שמגיעים אלינו אך ורק בחופשים? ומדוע יסתכלו הם עלינו? במחשבה סל-חנית זו הרמנו פעמינו לאותו חור נידח, כפי שמכונה בפי כל - בית גובין... אכן, חבל, חבל שנקלענו דוקא לקיבוץ זה ולא לאחר. אולי היינו חוסכים לעצמנו צער רב, בו התנסינו בשעת הפרידה, ושעדיין מורגש בלב כל אחד מאתנו. אכן חבל שלא נסענו למש בו היינו מקבלים צריפים מטים לנפול במקום החירבה הערבית, המרווחת,

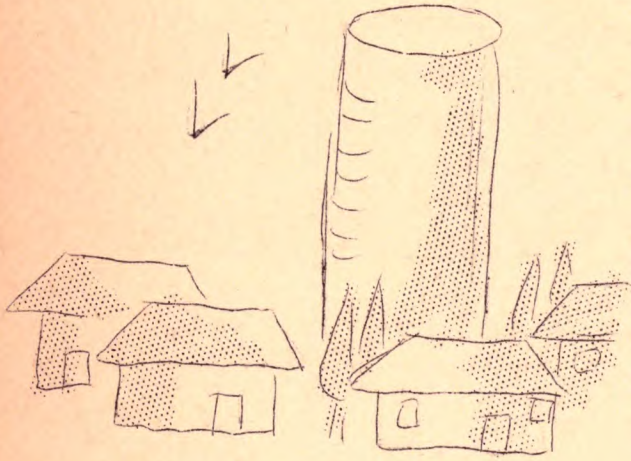

הנוחה והמקוטטת על קירותיה הנושאים את חותמות העזרתיים הקודמים ועד לריצפה המצויירת בסיגנון מזרחי, נעים או לא נעים לעינים, זו כבר שאלה של טעם. והיכן זוכים ליחס כה טוב כמו באותו חור מחורבן! והיכן פועלת הרווקיה - במרץ כה רב? אל נא תגחכו, ואל נא תרימו ידכם לתנועת ביטול, בקוראכם זאת. לולא הם, אולי היינו ממשיכים במסורת השמצות. יום יום (כמעט) מוזמנים היינו לפגישה עם אותם חברה טובים ועליזים, והתוכנית מגוונת למדי: פגישה ראשונה - ערב תקליטים בתוספת כוס קפה. פעם שניה - עדיין לא ניחשתם? ובכן, קיראו בת-שומת לב. ערב תקליטים בתוספת כוס קפה.

כשלישית. אך הפעם באמת שימו לב - ערב תקליטים, כוס קפה ו... התפזרות בזוגות, הי! סטופ! אולי עברנו על המוסכם? אולי לא שימונו בדברי רכילות ובכתיבת זוטות, לכן נשתדל מעתה להתייחס קצת ביתר רצינות לנושא. אותה בית גוברין הצעירה, היא כבר - מעשה בת 15 שנה, עוד מעט תגיע לפרקה, ועדיין זקוקה לעזרה כה רבה ולא דוקא עבודות עונתיות והמוניות, אלא פשוט למילוי חורים בענפים שונים, במחסן, במט-ח, בחדר האוכל, ברפת וכו'. כפי שאפשר להיווכח, מצב האנושות, כלומר המחסור בני אדם הוא רב ומורגש בכל. מספר הקבועים מסתכם ב-15 איש בלבד. מספר אפסי וראוי להוקרה. הבעיה היא לאו דוקא באי-נכונות להשאר לצמיתות במקום, אלא כן שהמשקים אינם מוכנים לוותר על שתי ידניהם.

אלה הנמצאים בבית-גוברין. אין להתפלא על משקיהם. בקרוב מגיע למשק גרעין, נק-
 וה שיתן קצת משלו. עם בואו יפסק מתן העזרה לתקופה של כמה זמן או לתמיד.
 בכל אופן החורים יתמלאו והעזרות תוכלנה לתת את כל כוחן לעבודת העונה ולא
 כפי שיצא לנו - 7 חברה בקטיף תפוחים והיתר גיוסו למילואים.

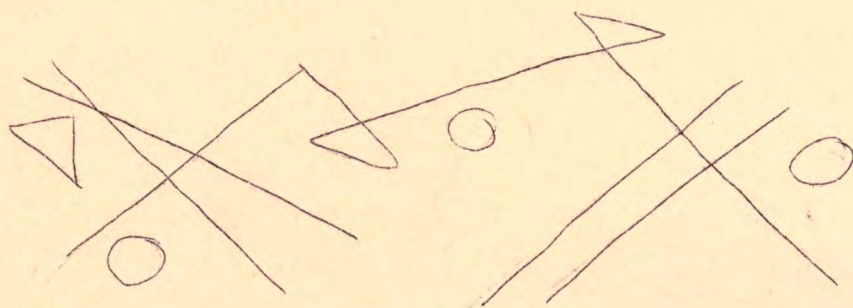
אנחנו מצידינו, השתדלנו לתת את אשר יש
 בידינו לתת. נראה שגם בעבודה וגם בחברה ו-
 ביצירת תרבות, כבר בערב הראשון לבואנו, -
 נתבקשנו להכין מקהלת-כיס לחג-הסוכות. בסו-
 פו של דבר, התברר שאותה מקהלה, הוותה את -
 כל התכנית (לפחות זה), אכן מבחינה תרבותית
 המשק קצת צולע, ולכן עיקר תודתם לנו, היא-
 על שהכנסנו קצת רוח והווי.

בערב הסיום, בערך בשעה 9, כאשר היינו
 עדיין יושבים ושרים, פנה אלינו אחד משלהם:
 "אני מוכרח לומר לכם דבר מה, נכון שאמרו ל-
 כם במסיבת הסיום, 'שהייתם נורא טובים, וכל
 הכבוד לכם', ועוד ועוד. אך למעשה בכלל לא-
 הייתם משהו מיוחד. עוד תבואו למשקכם ולא
 תוכלו להכנס דרך השער, עד כדי כך יהיה אפ-
 כם מורס". (אל תיקחו דברים אלה לליבכם, הם
 נאמרו ברוח טובה). אך אימרו אתם, איך לא -
 נרים אפנו, לאחר דברים אלה (שיירשמו להלן)-
 שנכתבו עלינו ביומנם ונאמרו לנו במסיבת ה-
 סיום ובכל רגע שנפגשנו באחד מחברי המקום:

"נהנינו מאוד בשבועיים האחרונים משהותם
 של בני ובנות י"א מגבעת-היים אצלנו. כבר -
 התחלנו לחשוב כי באמת איבדנו את היכולת לה-
 נות את מחזורי החטיבה ואת היכולת לגרום להם
 להנות אותנו. עד שבאו הגבעת-היימניקים והח-
 זירו לנו את הבטחון העצמי שאבד, כן ירבו".

ולסיום נאמר: הלוואי והצלחנו לשנות את שם בית-גוברין לטובה, ולא לה
 שכבו היו בבית-גוברין - בית גוברין של היום, היא בית-גוברין אחרת. הפעם
 לא נאמר, לזכור ולא לשכוח, כי אם שיכחו את העבר, וזיכרו רק את דברינו.
 מיסרו זאת לכל מי שיעז להוציא דיבה על בית-גוברין.

על החתום: חסידי בית-גוברין

ובכן צעדתי אותו יום כשהשמש מלהטת מעל הראש וכו' וכו', לעבר היעד, בצעדים מתונים אך מלאי ביטחון עבר-תי חדרי כניסה ואולמות מפוארים שעין לא ראתה כמותם, והנה... אני פוסע פסיעה מרחיקת לכת אחת ואני בתוך - המטבח - דווקא משום-כך נתבלבלה עלי דעתי עד שלפתע מצאתי עצמי מרים סיר מלא על גדותיו במרק, שדומה יותר לאיטריות טבולות בשומן. המרק אשר התרומם בערימה גבוהה מעל לסיר, הרגיש אלי כנראה ריגשי חיבה מיוחדים, וכתם גדול ומבריק נראה על מכנסי, חטפתי נשימה - עמוקה והמשכתי בדרכי ריחות מטבילים בצעקות ודיבורים ממלאים את ליבי ואוזני. לאחר תמרונים מסובכים הגעתי אל ליבו של המטבח הלא הוא יכירנו חביבנו - ואהוב נפשנו - מחסן הפרודוקטים.

צעדתי לעבר הדלת, יותר נכון לעבר התפוחים הגדולים שנראו מעבר למסך הברזל, כאשר העט בידי האחת מוכנה - לפעולה והנזר אף הוא בידי השניה, וכמעט לא השבחתי שהדלת נעולה. מיד הוברר לי ש"בעלי העסק" אינם במקום ויבואו בעוד דקות מספר. החלטתי ל"ארגן" סיר מקוצר במקום ובלי שהיות פניתי לעבר מכונה עגולה אשר פלטה תפוחי אדמה מקולפים ומגולחים למשעי. הפניתי את עיני לצד שמאל של המכונה וראיתי כיצד ת"א מגיעים לקערה, וידיים מאומנות מרסקות אותם ומערבבות אותם כששערות חלקות ומבריקות משתתפות במלאכה. המשכתי הלאה כשאני רואה בדמיוני את מראהו המגרה של ה"פירה" המפורסם. לא היצלחתי ללכת קילומטרים רבים כדי לראות שולחן אלומיניום ועליו חתיכות בשר "רציניות" ואנשים יושבים מסביב לשולחן ודופקים על הבשר המסכן, ממש כמו בנגריה, כמובן שראיתי בדמיוני את השניצל, אך עלי-להודות שלא היה דמיון רב.

עזבתי את שולחן השניצל ופניתי לעבר ה"רמפה" כשאני שומע חריקה של דלת בית-הקירור. עגלה ולאחריה דמות בצורת חנן את שרון מגיחה החוצה. לא יכולתי לערוך תצפיות רבות על חדר הקירור מכיוון שאחת המחס-נאיות פנתה אלי ושאלה את רצוני. עניתי לה והיא החלה לספר לי: תקציב האוכל - לפרט אחד ביום הוא 1.30 ₪, יש לנו כל ארוחה כ-850 אוכלים (חברים, ילדי בית-ספר וזרים) ומשתדלים להאכיל את כולם. הבעיה העיקרית של המטבח מבחינת האוכל היא שאין מספיק מבשלות צנוסות. נקודה זו חשובה מפני שפעמים רבות טיב האוכל תלוי במבשלות ולא בתקציב. ישנן שלוש מבשלות שמתוכן רק אחת קיבלה הכשרה רצי-נית. כמו כן ישנה בעיה של עובדים לאחר הצהריים שעדיין לא נפתרה. כן ישנו - מחסור באנשים קבועים בכלל, וב"מכשיר" כמו רכז מטבח בפרט. (זה נהוג בהרבה - מסקים). יש תוכנית לבנות מטבח חדש ע"י המטבח הקיים לצד המתפרה, והמטבח הקיים ישמש למחסן קירור ואיכסון. בדרך כלל משתפר משנה לשנה תקציב האוכל ונוספים נוהגים חדשים אשר מוסיפים ומגוונים.

... בינתיים הגיעו מעבר לתריסי הדלת צעקות ועוד אני חושב לרוץ לעבר המקום להציל אדם מסחיטה, אני רואה שתי נשים נלחמות בעוז על מספר המנות ליום שישי. אפשר לומר שזה היה רק הנושא של המנגינה, אך למעשה מההתחלה זיהיתי שה-

Handwritten initials or signature in the top right corner.

שיר שכתבתי:

(א) אני עיפה.

אין לי חשק לפיות -
אין לי חשק לפטפוט,
ובכלל.

(ג) פויה.

נמאסו עלי בני אדם
וגם אתם בכלל
ודי.

(ב) אני משועממת.

אין ענין לי בלימוד
אי לי מרץ לתרבות.
ונשבר לי.

(ד) למה?

אין לי מושג מפני מה.
אתם כולכם חתיכת נבלה
כור... .

פזמון: כלום לא שוה כלום

אף דבר לא שוה שום דבר
אין משהו שיש בו משהו
אין דבר כזה-דבר.

פזמון: כלום לא שוה כלום

אף דבר לא שוה שום דבר
אין משהו שיש בו משהו
אין דבר כזה-דבר.

היום הוא יום מחורבן - קמתי בבוקר עם כאב-ראש חזק נורא, ונורא מעצבן,
הכאב ראש המשיך עד אחרי ארוחת בוקר באותו חוזק והפסיק קצת בתחילת שיעור ה-
עברית, באמצע השיעור התחילו שוב הכאבים המרים - והמצב בישי. נדמה לי כאילו
אבנים מתדרדרות בתוך ראשי, הכל כבד עליו וכפי שצינתי קודם המצב בישי.
כעת אני מרגישה אבן כבדה, כבדה, יורדת לאט, לאט, למטה, למטה על תחתית הראש,
את המקום המדויק אינני יודעת אך נדמה לי שזה קרוב דוקא לאף, למה זה נדמה לי
אני לא יכולה להסביר, כי יש לי עכשיו
כאב ראש.

זה בטח לא ברור למה אני מספרת את
כל זה - זה פשוט בגלל כאב-הראש, וכיון
שכבר ציינתי שהמצב-בישי, לא אחזור על-
כך, אך כדאי לדעת שהוא בישי - ולכן אני
מגבבת שטויות על גבי שטויות, כדי להפ-
סיק אותו.
בעצם - נדמה לי שיש הרושם שאני -
לגמרי מסובבת, יכול להיות, אני לא או-
מרת שלא, אך ראוי לציין, שכל זה בגלל
מצב הבישי, כלומר -

בגלל - כאב הראש.

ספרות וצמיחה

זורבה - הספר והסרט

השוואה בין ספר וסרט המבוסס עליו דורשת ראשית ראיית כל אחד מהם מהאספקט שלו כך שהתמונה תהיה שלמה.

תוכנו של הספר אינו מצטיין במשהו מיוחד, כיוון שהדגש הוא לא על העלילה אלא על הדמויות. הדמויות כאן הן התופסות את המקום הראשון בחשיבות, ואילו - העלילה תופסת את המקום השני בחשיבות. הדמות המרכזית הינה דמותו הניפלאה של זורבה. זוהי דמות שניתנה בקסם הכובש לא רק את הדמויות בספר, אלא גם את הקוראים.

זורבה הוא אדם פשוט, הוא לא למד בבית-ספר רגיל, הוא גמר בהצטיינות את בית ספר החיים. הוא חי את החיים במלוא מובן המילה. גישתו לחיים ריאלית ביו-תר - מגעו עם בני-האדם לבבי ופשוט מאוד. ביטוי רגשותיו ויצריו דומה מאוד - לביטוי של השבטים השונים שסיגלו לעצמם את התנועה והריקוד כאמצעי הבעה לכל-מצב בחייהם. הוא ייצור פרימיטיבי ברגשותיו ומאוייו, וחכם בגלל ניסיון החיים שברשותו.

הדמות השניה היא דמותו של הסופר. זוהי דמות מנוגדת לחלוטין לדמותו של זורבה המשמשת כאמצעי הבלטה שלה. הסופר הוא דמות של אדם החי את חיי הרוח - ובא במגע מועט עם המציאות.

שתי הדמויות מתקשרות ביניהן בגלל הניגוד ביניהן - זורבה ממלא את הצד הריאלי באישיותו של הסופר, ואילו הסופר משמש לזורבה מעין מילוי צידו המקופח - חיי הרוח.

שתי דמויות נוספות המופיעות בספר הן - בובולינה והאלמנה. באמצעות שתיהן מתגלה יחסו המיוחד של זורבה למין הנשי באופן כללי. יחסו לבובולינה שהינה סמל של עולם שהגיע זמנו לעבור מהעולם, אולם קשה עליו הפרי-דה, את יחסו החם למין הנשי בפרט, ולכל בני-האדם בכ-לל. האלמנה קשורה בתיאור חיים הקשים והאכזריים במקום מושבם - האי כרתים.

זהו הספר - הוא חזק בגלל היכולת של הסופר ליצור דמויות כה חזקות ומשכנ-עות המחפוח על חוסר עלילה כל שהיא.

הסרט מצטיין בכך שהצליח להעביר לדמויות את כל המיוחד להן וע"י כך העביר כמעט את הספר בשלמותו. עובדה אובייקטיבית היא - סרט לא יכול להעביר את המ-לה הטיפוחית הכתובה, הוא יכול רק להציג את הדמויות. תכונה זו היא הדבר הח-שוב בהעברת ספר לסרט. כיוון שהקורא הרואה את הדמויות שבספר רק בעזרת דמיונו יכול לקבל תוויה מחוזקת ע"י כך שיראה אותם באנשים חיים על הבד.

לכן לרוב לא עולה הסרט במקרים כאלה על הספר בגלל כוחה של המילה הכתובה. במקרה שלפנינו הסרט אמנם לא עולה על הספר, אולם הוא סרט טוב מאוד, וה-נרא שהתרשם מאוד מהספר והולך לראות את הסרט, מקבל תוויה שטעמה נישאר להרבה

מפר

הצעירים שבנו

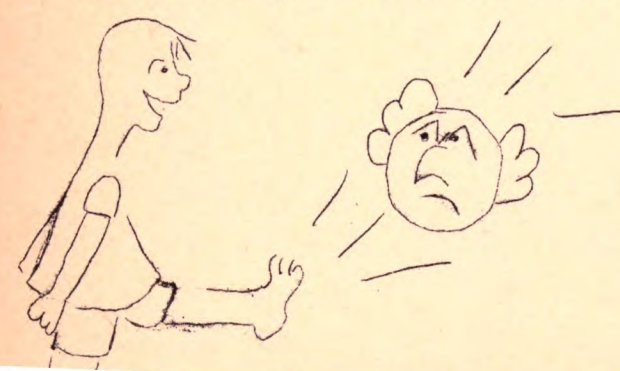
שיכורי שמחה ונצחון
 היו אנשי המערך.
 יומי אשכול בכינור, פסי גלילי בתוף
 משה כרמל בחצוצרה.
 אחרי שרגעו מרוב המאמץ-שבבחיירות.
 השמינו מרוב שמחה.

רפ"י, הפצועה החבולה
 מלאת החבורות, נסה מסדה המערך.
 בתי-החולים ברחבי הארץ מלאו באנשים,
 אנשי רפ"י וגח"ל הפצועים מלאו זעם ואכזבה.
 שחר הפציע על מכונות הנקיון
 שעבדו בלי הרף, בניקוי פסולת הכרזות.
 אכן היה זה קרב (שהיה כדאי).

ישעיהו (ה')

עוד 5 דקות מתחיל משחק הכדור-רגל הגדול. בין הקבוצות הפועל "המערך" ומכבי "רפ"י". שני ראשי הקבוצות - לוי אשכול המערך, ודוד בן-גוריון רפ"י, מחליפים דגלים. הדגלים הם "את" - המערך, ו"כא" - רפ"י. הכדור נמצא ברגלי בן-גוריון, השופט שרק, בן-גוריון מוסר לקיצוני השמאלי משה דיין, וזה מתחיל להתכדרר ומוסר חזרה לבן-גוריון. אשכול מתקרב בריצה לבן-גוריון וזה משאיר את הכדור... ובורח. אשכול לוקח את הכדור בנחת ומתחיל להתכדרר במהירות על קולית, וכובש את השער הראשון לטובת "המערך", "את" אחד וראשון נפל לקלפי, בן-גוריון רותח מזעם אך אין מה לעשות. הוא מתחיל התקפה חדשה לטובת רפ"י. הוא מוסר לקיצוני הימני שמעון פרס, וזה למקשר הימני אלמוגי, אלמוגי בחזרה לשמעון פרס וזה מתקרב עד למרחק של כ-16 מ' ובוועט לקורוהיים. עכשיו עמד שחקן ההגנה של המערך פנחס ספיר שלח ידיו ועצר את הכדור. פנדל לטובת רפ"י! בן-גוריון ניגש לבעוט הוא נותן בעיטה שטוחה לפינה, מכה כזאת

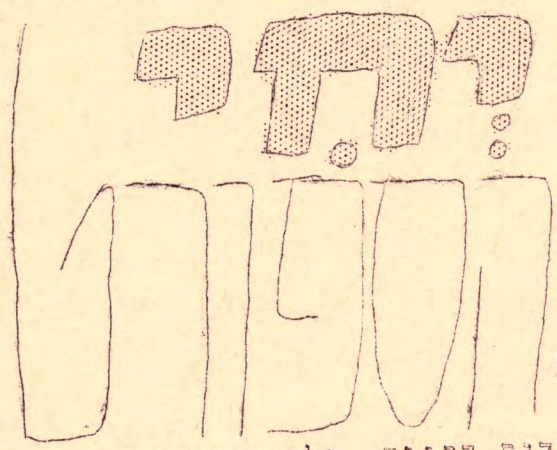
אין אפשר לעצור. שער ראשון וכנראה גם אחרון לטובת רפ"י. "כא" - ראשון ואולי אחרון נפל לקלפי. עכשיו קבוצת המערך מתחממת, אשכול-ועוזריו מתחילים להפציץ את שער רפ"י. 30 - פעמים הרסיתו המערכניקים, 30 פעמים רתח בן-גוריון מזעם, שאחרי המשחק העלה אדם מרוב רתחנות. אך גורל המשחק נחרץ, והנה גם שרק השו-

"קדימה יאנקים", "האמיגוס" הביתה.

שאגות אלו נשמעו באצטדיון פתח-תקווה בעת משחק הכדור-עף בין נבחרות ברזיל לארה"ב. הקהל המשולהב עד לשיגעון עודד בקריאות אלו את נבחרת ארה"ב שהצליחה להיות יריב שקול לנבחרת מבראזיל. אין בכוננתי לתאר כאן את מהלכו של משחק מרתק וטוער זה. התרשמותי הצ-דדית במאורע זה היתה מהקהל.

בדיוק מאחורי, ישבה קבוצת אנשים מדרום אמריקה שעודדה בקולי-קולות את ברזיל. אני שנתפסתי לכל החינגא הרועשת הזו, חזיתי הפעם על בשרי באחד מה-

זה היה החלק הראשון ממה שר-איתי. אחד מענפי הספורט במכביה-היה גם ספורט ה-מים, שהתקיים ב-בריכה החדשה שב-יד אליהו, אשר-סביבתה אינה מו-כנה עדיין. בצד של יושב המזכירות,

"קרנבלים" בניצחון של נבחרת דרום-אמריקאית כלשהי. המשחק עצמו שהטתיים בתוצאה 3:2 - לטובת בראזיל, היה הפכפך - וטוער. בתחילה הובילו בני-אמריקה הלטינית בנטחון רב, ולאחר שתי מערכות לטובתם, החלו בחוריו של ה"דוני סם"-בקריאות עידוד. היתה זו הצגת כדור-עף מרהיבה ביותר. המשחים המרתקים גרפו גם עבודות הבגיה, ולא עזרו קריאותיו של יושב המזכירות, הבנאים לא הפסיקו את עבודתם.

משחה גמר 200 מ' פרפר, היה המרתק ביותר בין המשחים שראיתי. ג'ון סטארק מאוסטרליה הקדים את האמריקאים, הבגים ע"י כך עלבון צורב לאחרונים.

הקהל הרב שבא לתחרויות השחיה היה שקט יותר, מזה שבא לתזות במשחק הכדור-עף. אך אין זאת-אומרת שהוא לא עודד את שחייניו, שקצרו השגים נאים למדי.

כפר-המכביה עצמו, שקץ מן הבוקר השכם חיים ועליצות. יכולת לראות כאן את כל הספורטאים למיניהם: רוכבי אפניים, אתלטים, שחיינים, שקננים ומתאבקים.

בצריפון הקטן של נהגי המכוניות שורה אנדרל-מוסיה שלמה. אם הזמינו מכונית ללעה 7.30 הרי שלפ-ני 9.00 לא היתה זו מוכנה.

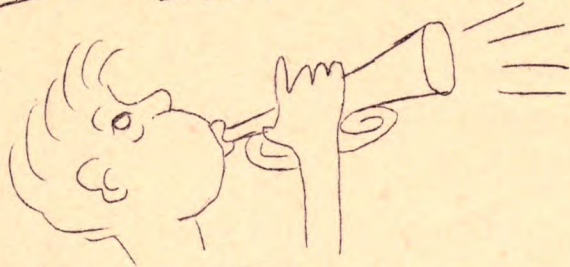
לטיבות אני אומר, שכדאי מאוד לראות מפעל - יחודי עולמי זה. המכביה זוהי אחת ההזדמנויות היחידות ליחודי העולם להיפגש ולעשות היכרות, וכל המרבה הרי זה משובח.

אחד מה"משוגעים" לספורט.

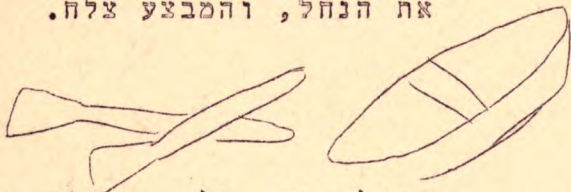

החופה... עזרנו.

מתחילות השנה ועד עתה

ה"מבצע" הראשון השנה - שיט ופיק-
ניק בנחל אלכסנדר. החותרים צלחו
את הנחל, והמבצע צלח.

במזל טוב. ילדו שתיים מחושבות -
ש כונת הצריפים. השתיים הן דובי
ולוצי. בינתיים גדלו כבר החינו-
קות והם מהלכים ברחבי השכונה, -
שעירים ונחמדים ונבחנויים. בילוש
קדחתני - נערך אחר האבות המ-
שוערים. חשד כבד נפל - על מ-
בקשו לילדיה של דובי, אך למרות
הדמיון שאיננו משחמע לשתי פנים,
מסרב הלה בכל תוקף להודות באב-
הותו.

התקיים מחנה ארגון של שכבת נעורים
שכלל טיול ארוך ויפה בנחל עמוד -
ושני ימי נופש וקלקול-יחסים עם
מנהלת אכסניית כרי-דשא הזכורה-
לשוב. הכנרת היתה בסדר, וגם ה-
אוכל בדרך כלל.

מחנה הארגון של השכבה הבינונית
נדהה פעם אחת מהמת מזג אוויר-
לקוי, אך התקיים לבסוף, ובהצלחה.

ברב תרועה (מקרנו של התוקע
פרידמן). ורב שמחה (נקווה-
של כולם) נפתחה שנת הלימוד-
דים. מפקד, ומסיבות צנועות
(מדי) בשתי השכבות ציינו את
פתיחתה.

מסיבות שלא התקיימו: מסיבה
סינית, מסיבה אפריקנית, ע-
רב העלייה השנייה (כולן גל-
גולי נשמות של אותה מסיבה).

כיתה י"ב יצאה לכנס כיתות
י"ב בתל-רעים, בו הועלתה באופן
נמוץ ביותר בפעם האלף בעיית -
גרעיני הבנים, והוחלט באופן
נמוץ ביותר להעלות את בעיית
גרעיני הבנים גם בכנס הבא. -
כמה קרבנות מכיתה י"ב שלנו
כבר מתחילים להראות אותות-
חלוציות בזמן האחרון.

מסיבה שבן התקיימה: מסיבת
התנ"ך בשכבה הבינונית.

בד-גוברין / חולתה

דחופה מחולתא, ויצאה בבהילות להציל שם מה שעוד ניתן להציל באותו זמן ניסתה כיתה י"א - להציל את בית-גוברין. הם טו-ענים שהצליחו.

בחודש סוכות בילו כרגיל אמ-נינו הצעירים והמבטיחים בנגינה, מי בכינור ומי בחצוצרה, תחת שר-ביטן המנצחים של התזמורת הסימפון-נית ותזמורת הנושפים. המוהיקנים האחרונים המנסים להציל את שרידי מסורת הייצוג המוסיקלי המפוארת של ביה"ס שלנו, הם: דורון, אלדד, חנן ויהודה.

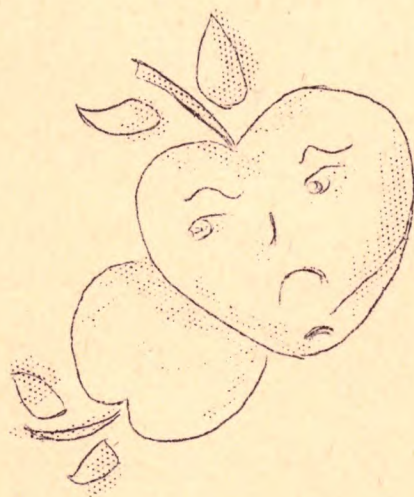
יעל ומירי בילו בכנס ועדות תרבות בגבעת-השלושה. איפה התוצאות? אורית בלחה בכנס עורפי עלונים. יש תוצאות!

(משירי עזרת כיתה י"ב)

שיר הגבר

- א -

כשנפלתי למוטה ליד
וראיתי תפה אחד
אז ידעתי מיד
שאני לא אחזיק מעמד
כי חסר לי הסר לי דבר מה,
אבל מה לא אדע בדיוק
חסרים לי קווי-השקאה
ושאר מלאכות גבריות
וחסר לי חסר במיוחד
איזה טרקטור בריא ונחמד
כי הכל פה יפה ונחמד, הא אלי
אך זה לא בשבילי!

- ב -

לאחר המיכל הראשון
כבר ראיתי שזהו אסון
כי זוחל ונמשך לו הזמן
ונשבר לי מכל העניין.
כי חסר לי חסר לי דבר מה,
אבל מה לא אדע בדיוק
חסרות המלאכות הטובות
הנותנות לכל גבר סיפוק
חסרה מכונה חדשה
שאפשר ללטפה בלי בושה.
זה ענינו של חנינו